

Daniëlle Oonk

DE GROTE WAARHEID

Een spirituele
ontdekkingsreis
naar vrede

De Grote Waarheid

Daniëlle Oonk

De Grote Waarheid

Een spirituele ontdekkingsreis naar vrede

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

www.kosmosuitgevers.nl

 @Kosmosuitgevers

© 2015 Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen
Redactionele ondersteuning Dascha Rütter
Omslagontwerp: b'IJ Barbara
Foto auteur Carola Oonk & Ronald Diepenbroek
Vormgeving binnenwerk: 2-D'sign, Amersfoort
ISBN 978 90 215 5984 1
ISBN e-book 978 90 215 5985 8
NUR 728

Alle rechten voorbehouden / All rights reserved
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. Noch de maker, noch de uitgever stelt zich echter aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden in deze uitgave.

Inhoud

Woord vooraf	7
Proloog	8
1 Van baby tot vrouw	15
2 Altijd verliefd	24
3 De geboorte van een moeder	31
4 Nieuwe tijd	39
5 Talenten	46
6 Soulmates	55
7 Geluk	63
8 Ashtanga-yoga	72
9 Liefde en verlangen	78
10 Aardbeving	85
11 Achterdeurtjes	93
12 Een kus van God	100
13 Verwarring	112
14 Een begin van heling	121
15 Leven en sterven	128
16 Nieuwe werkelijkheid	136
17 Prinses Daniëlle	145
18 De werking van het universum	154
19 Droomland	163
20 Aarden	170
21 Ayurveda	176
22 Universele waarheid	183
23 Liefde	189
24 Heling	195
25 Voetbal	200
26 Sjamaan	206
27 Een nieuwe fase	213
28 Verbondenheid	219
29 Inspirerend leven	224
30 Onvoorwaardelijk	235
Epiloog	238

*Daniëlle, jij bent in mijn leven gekomen,
omdat ik dat graag hebben wou*

*Maar ik heb, voordat jij er was,
vaak liggen dromen van jou.*

*Daniëlle, dan dacht ik, hoe zal het straks wezen
een kindje te hebben als jij
Een kindje waarvoor ik straks zorg en dat echt is van mij*

*Daniëlle, Daniëlle
Elke keer als jij lacht, klinkt een liedje heel zacht
Daniëlle, Daniëlle
Jij bent klein nu nog wel, maar de tijd gaat zo snel
Daniëlle, blijf nog lang bij mij.*

*Daniëlle, als ik jou geluidjes hoor maken,
dan luister ik altijd heel stil
Dat doe ik, omdat ik geen enkel geluid missen wil
Daniëlle, jij bent nog zo klein en je kunt niet begrijpen wat
ik zeggen wou
maar de woorden die ik zeg, betekenen:
Ik hou zo van jou*

Daniëlle, Daniëlle...

Willeke Alberti

Woord vooraf

De Daniëlle in dit lied ben ik. Zingend begeleidde mijn moeder me het leven in tijdens de winter van 1968. We worden geboren, komen in een lichaam terecht, we krijgen een naam, we krijgen een vorm... Maar we zijn zoveel meer dan dat lichaam, die naam of die vorm. In 2005 werd ik wakker gekust door God (het universum, bewustzijn, eeuwige liefde, intelligente energie of hoe we het ook willen noemen). Sindsdien kan ik niet meer geloven in de illusie des levens. Het is niet zo dat we menselijke wezens zijn met af en toe een spirituele ervaring, nee, we zijn spirituele wezens met een menselijke ervaring. Deze boodschap was voor mij zo luid en duidelijk dat ik hem van de daken wilde schreeuwen: ‘We zijn allemaal engelen op aarde, alles is voorbestemd dus het is verspilde energie om ons druk te maken. Het is zoals het is, en alles verloopt volgens een perfect geregisseerd goddelijk plan. Alles is liefde, maar dat zijn we vergeten. We zijn in slaap gevallen, duizenden jaren geleden, en nu is het tijd om te ontwaken en ons de waarheid weer te herinneren.’

Het maakte me wanhopig toen ik zag hoe mijn geliefden mij bezorgd aankeken en niet begrepen wat ik ze wilde vertellen. Ze vroegen zich hardop af waar de Daniëlle gebleven was die zij kenden; de Daniëlle die zich in dienst stelde van haar familie, voor wie niets te veel was. Wie was deze vrouw die opeens niet meer wist hoe de wasmachine werkte? Ze zei dat ze opnieuw geboren was, kon alleen nog maar praten over engelen, liefde, God, wereldvrede en was ervan overtuigd dat het haar taak op aarde was om er een boek over te schrijven!

Proloog

Laren 2005. John ligt naast me te slapen. De volle maan schijnt door het raam. Mijn ogen dwalen door de kamer en blijven rusten op een beeldje van de heilige Maria die op een wereldbol staat, met een slang onder haar voet. Iets verder zie ik de heilige Maria met het kindje Jezus op haar arm. Naast haar staat een volwassen Jezus met zijn vinger wijzend op een rood hart. Dit beeld heb ik ooit gekocht, gewoon omdat ik een lekker ding in hem zag. Mijn ogen dwalen langs het beeldje van Jezus aan het kruis dat boven onze deur hangt, naar de ogen van onze opa's en oma's, die tussen gedichten en poëzieplaatjes als een mooi kunstwerk op de kleedkast geplakt zijn.

Van de week kwam mijn dochter Estelle thuis met de vraag of ik alsjeblieft de beelden van de vensterbank wilde halen. De buurtkinderen vroegen of we geloofsgek waren of zoiets.

'Mam, *please*, haal die beelden weg! Waarom heb je die daar eigenlijk neergezet? Ik vind ze eng.'

'Maar schat, die beelden staan voor ons vieren. Het lekkere ding Jezus staat voor papa, Maria met het kindje op haar arm staat voor Davey en mij, en Maria alleen staat voor jou.'

'Ja hoor, mam, nu vind ik het nog enger. En waar staat Jezus aan het kruis dan voor?'

'Die staat voor veiligheid. Dit beeldje komt uit het huis van opa en oma in Den Haag, het hing daar boven de deur van de slaapkamer waar ik vaak logeerde.'

'Ja ja ja, dat zal allemaal wel, maar haal ze toch maar weg. Dan krijg ik er in ieder geval geen commentaar meer op, dat vind ik superirritant.'

Ik staar naar het lekkere ding Jezus en herhaal in gedachten: Lieve Jezus, niet mijn wil maar Uw wil zal geschieden. Lieve Jezus, niet mijn wil maar Uw wil zal geschieden. Lieve Jezus, niet mijn wil maar Uw wil zal geschieden... Voorzichtig kruip ik uit bed en loop naar beneden.

Mickey ligt op zijn kussen te slapen en ik ga naast hem liggen. De witte Maltezer die al vijftien jaar met ons samenleeft tilt zijn koppie op. Ik kijk in zijn trouwe hondenogen en verdwijn in de oneindigheid van de tijd, tot ik de ogen van opa Willy tegenkom. Opa Willy is overleden in mijn zeventiende, zijn achtenvijftigste levensjaar. Aaaaaaaaah, wat gebeurt er met me?!

‘Lieve opa, wat doe je daar in Mickey?’ Tranen schieten in mijn ogen. ‘O opa, het spijt me zo dat ik je al vijftien jaar vies hondenvoer voorschotel en dat terwijl je zo van lekker eten en drinken houdt. Ik ga meteen een glas rode wijn voor je inschenken.’

Als ik naar de keuken loop, zie ik in de tuin de rennende spookverschijning van Solo, onze Golden Retriever. Hij is een jaar geleden overleden. Lichtgevende muizen schieten weg over de keukenvloer, ze worden achternagezeten door onze *levende* katten Tom en Jerry.

‘Blijf gefocust, Daniëlle!’

Ik giet wat rode wijn in de hondenbak, loop terug en zet het bakje voor *opa Mickey* neer. Hij slaapt en is er totaal niet in geïnteresseerd.

In mijn roze nachthemd loop ik rondjes om de tafel terwijl ik steeds dezelfde woorden fluister. ‘De waarheid maakt ons vrij, de waarheid maakt ons vrij...’ Tara, onze levende Golden Retriever, loopt kwispelend met me mee. Ik ga steeds harder stampen en ook het volume van mijn stem gaat omhoog. ‘De waarheid maakt ons vrij! De waarheid maakt ons vrij! De waarheid maakt ons vrij!’ Ik voel me nu een indiaan en stoot een soort oergeluiden uit.

Dan vliegt de deur open en staat John in de kamer. ‘Daan, wat ben je aan het doen? Doe even normaal! Je maakt de kinderen wakker en zelfs de burens, zoveel lawaai maak je. Als je per se midden in de nacht je yogarituelen wilt doen, doe het dan zo dat niemand er last van heeft. Ik ga weer naar boven en het lijkt me een goed idee als je meegaat.’

‘Ja, ik kom zo, schat.’

Ineens realiseer ik me dat als Mickey overlijdt, de ziel van opa Willy bevrijd is en naar de eeuwige liefde kan reizen. Huilend zeg ik tegen ons hondje: ‘Oh mijn allerliefste, ik ga je wel heel erg missen, maar het is goed als je doodgaat. Je ziet niet veel meer, je loopt niet meer zo soepel, dat is echt niet fijn voor je, dat weet ik. En wij hebben al zo lang van je mogen genieten.’

Uit de kast pak ik de opera-cd van opa Willy waarop het lied staat dat we op de begrafenis van opa Joop lieten horen. Opa Joop is overleden op mijn eenendertigste verjaardag en in zijn zesentachtigste levensjaar. Ik til Mickey op en loop naar boven. In onze slaapkamer zit John rechtop in bed met Davey en Estelle tegen hem aan, die mij angstig aankijken.

‘Hé, wat gezellig dat jullie wakker zijn. Ik ga een ritueel uitvoeren voor Mickey, hij mag doodgaan.’

Ik zet de cd op en de warme stem van mijn opa klinkt door de kamer. Ik wil Mickey neerleggen, maar die vindt dat geen goed idee. Hij gromt en bijt in mijn vinger.

‘Lieve Mickey, het is echt goed hoor. Je mag echt gaan. Lieve Jezus, niet mijn wil maar Uw wil zal geschieden. Lieve Jezus, niet mijn wil maar Uw wil zal geschieden.’

De kinderen huilen en vragen wat er met mama aan de hand is.

‘Mama is een beetje oververmoeid en verdrietig,’ zegt John in de hoop de kinderen gerust te stellen. ‘Kom maar, we brengen Mickey naar beneden, die gaat echt nog niet dood. En wij gaan weer proberen te slapen.’

De angst in de ogen van de kinderen dringt opeens tot me door en ik probeer van de hele vertoning een grapje te maken.

‘Ja, we gaan lekker slapen. En morgen gaan jullie niet naar school, maar we gaan met z’n vieren naar de Efteling, jippie yeah!’

Dat brengt bij Davey een lach op zijn gezicht, maar Estelle begint nog harder te huilen.

‘Nee, dat wil ik niet! Dat mag niet van mijn juf.’

We stellen haar gerust dat we niets zullen vertellen en dat het helemaal niet erg is voor een keertje.

Om zes uur ’s ochtends zit ik rechtop in bed en bedenk me dat ik naar mijn moeder moet, samen met Mickey, om haar te vertellen dat haar vader in onze hond zit. Ik neem niet de tijd om me aan te kleden, maar ren op blote voeten in mijn roze nachthemd en met Mickey in mijn armen naar mijn moeder die driehonderd meter verderop woont. Ik bons op haar slaapkamerraam. Mijn moeder schuift verschrikt de gordijnen opzij. Als ze ziet dat ik het ben, opent ze de deur. Ik brand los: ‘Oh mam, opa zit in Mickey! Kijk maar in zijn ogen, dan zie je het.’

Mijn moeder begint te huilen, kijkt van mij naar Mickey en kan geen woord uitbrengen. Ik omhels haar vluchtig en ren dan door het huis op zoek naar een foto van Cees, de overleden man van haar beste vriendin, die jaren naast haar bed heeft gestaan, als steun en talisman. Waar is die foto gebleven? Ik heb hem al een tijd niet gezien. Ik ruk kasten open en gooi foto's in het rond.

‘Mam, waar is Cees? Ik heb zijn foto echt nodig!’

‘Maar schat, die heb ik al een hele tijd geleden opgeborgen, na m'n derde scheiding al,’ antwoordt mijn moeder. ‘Maar als je hem nodig hebt, zal ik hem voor je opzoeken.’

‘Oké, mam, fijn. Dan ga ik nu weer snel naar huis. We gaan vandaag met z'n vieren naar de Efteling. Mag opa Mickey bij jou blijven?’ Ik wacht niet eens op haar antwoord. ‘Doei, doei, doei, see you later!’

Ik huppel terug naar huis en maak John en de kinderen wakker voor een dagje sprookjesland. Droomvlucht, Villa Volta, Doornroosje, Roodkapje, Sneeuwwitje & de Zeven Dwergen...

Op de weg terug vallen de kinderen meteen in slaap. John staart boos naar de weg. Ik laat mijn handpalmen naar hem wijzen en zeg in gedachten: Lieve Jezus en Maria, help John. Lieve Jezus en Maria, help John. De stilte voelt ongemakkelijk, dus zet ik de radio aan. De stem van Diana Ross vult de stilte met een van mijn favoriete nummers: ‘Do you know where you're going to. Do you like the things that life is showing you. Where are you going to. Do you know...’ Ik zing mee. ‘Do you get, what you're hoping for. When you look behind you there's no open door. What are you hoping for. Do you know...’

‘John?’ vraag ik, ‘jij ziet toch ook wel al die tekenen die ons laten zien dat alles met elkaar verbonden is?’

Op dat moment rijdt een verhuishwagen met het opschrift OOMS langs. De afgelopen zeven jaar is Berna Ooms mijn spirituele lerares geweest.

‘Kijk John, zie je dat ook?’

‘Ja, ik zie het. Ik maak me zorgen om je, Daan. Het gaat echt niet goed met je. Maar nu wil ik me concentreren op rustig rijden om ons veilig thuis te brengen.’

Als dochter van zangeres Willeke Alberti en vrouw van voetballer John van 't Schip is Daniëlle Oonk al jong een BN'er. Via yoga begint zij een zoektocht naar de kracht van spiritualiteit, naar vrede en harmonie. Wanneer John en zij een moeilijke tijd doormaken, krijgt ze een spirituele ervaring. Ze ontdekt een alomtegenwoordig, goddelijk plan.

'Liefdevol, eerlijk, spiritueel en heel bijzonder! Zo is mijn zus en zo schrijft ze ook!' – **Johnny de Mol**

'Daniëlles aangrijpende levensverhaal brengt de lezer terug naar iets wat veel van ons zijn kwijtgeraakt: de onschuld van een kind. Het beroemde lied dat Willy Alberti destijds voor haar zong, 'De glimlach van een kind doet je beseffen dat je leeft', had niet toepasselijker kunnen zijn. Daniëlle heeft de gave om de wereld door de ogen van een kind te zien en brengt ons daarmee terug naar het besef dat we leven. Wellicht is dat het grootste geschenk dat je iemand kunt bieden.' – **Tijn Touber**

'Geboren in een wereld die behangen is met schone schijn en klatergoud, waar de sterren aan de hemel spotlichten zijn en de maan een ballon, was Daniëlle van jongs af aan op zoek naar de echte liefde in ieder mens. Het leek alsof het kind geboren was om diepgang aan het bestaan te geven.'

– **Belinda Meuldijk in *Willeke Alberti; Een leven als een lied***

Daniëlle van 't Schip-Oonk (1968) is yogadocente en maakte in 2014 een cd met mantra's, *Heart Flow*. Zij woont in Melbourne, Australië.

ISBN 978-90-215-5984-1

www.kosmosuitgevers.nl

KOSMOS

NUR 728

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen